

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת
רַבְּנּוּ מֵאִיר בַּהֲגִ"ר יַעֲקֹב זצ"ל
רַבְּנּוּ יוֹאֵל בַּהֲגִ"ר שְׁמוּאֵל יִפֶּה סִירְקִישׁ. זצ"ל
הגה"ק רַבִּי שְׁבִתִּי בַּהֲרַה"צ ר' יַעֲקֹב יַצְחָק זצ"ל
הַגָּאֹן רַבִּי שְׁלֹמֹה זְלַמֵּן בַּהֲגִ"ר חַיִּים יְהוּדָה לֵיב זצ"ל
הַרַה"ק רַבִּי יַצְחָק בַּהֲרַה"ק ר' יוֹסֵף קֶאֱלִישׁ זצ"ל

משנה ה'

רבינו עובדיה מברטנורא

זוקקה לשער לבן ולפסיקין- דאי איכא
באותו החוט שער לבן, מחליטו. או אם
פשה אצל החוט בסוף שבוע, טמא. אבל
אם אין ברוחב החוט שתי שערות ואיתן
ביה שער לבן לא מטמא, דלא חשיב מן
הנגע. וכן אם פשה אצל החוט שאין
ברחבו שתי שערות, כפסיון רחוק מן הנגע
הוא חשוב, ובעי כגריס.

אבל לא למחיה- דאפילו יש ברוחב החוט
שתי שערות, אין מחיה שבו מטמאה.
שהמחיה צריך שתהא מבוצרת באמצע
הנגע כמבצר שהוא באמצע העיר.
מצרפן- ונידונים כנגע אחד, ואם פשה
אחת מהן משהו או נולד שער לבן באחד
מהן, מחליט על שתיהן.

ואם לאו אינו מצרפן- ונדונים כשני
נגעים, ואם פשתה האחת והאחרת לא
פשתה, מחליט בזו ומסגיר בזו. ונפקא
מינה, דלכי מיטרה, בעי לאתויי שתי
קרבנות.

בַּהֲרַת בשיעור של פְּגָרִיס וְחוּט יוֹצֵא מִמֶּנָּה היינו שמתוך הנגע יוצא פס בהרת דק
בצורת חוט, הנמשך על העור, אזי אִם יֵשׁ בוֹ באותו חוט היוצא מהנגע רַחֵב שְׁתֵּי
שְׁעָרוֹת - זוקקה לשער לבן ולפִּסְיוֹן כלומר שאם יש שתי שערות לבנות בחוט, או
אם החוט פשה אפילו במקצת בסוף השבוע של ההסגר - הנגע טמא, אֲבָל לֹא לְמַחִיָּה דהיינו
שאם נולדה בחוט מחיית בשר חי, הנגע אינו טמא, שכן המחיה צריך שתהא כשיעור שתי שערות
על שתי שערות, וצריך שתהא מבוצרת באמצע הנגע, היינו שצריך שיהא הנגע בכל צד של המחיה
לא פחות מרוחב של שתי שערות, והרי כל רוחב החוט הוא כשתי שערות, ברם אם אין בחוט
רוחב שתי שערות, אף שיער לבן ופסיון אין מטמאים בו, הואיל והם נחשבים כרחוקים מגוף
הנגע. שְׁתֵּי בַּהֲרוֹת אם יש על העור שתי מקומות סמוכים שיש בהם נגע וְחוּט יוֹצֵא מֵאֵז
לְאֵז ובהרת דקה בצורת חוט יוצאת מנגע אחד אל הנגע השני, הדין הוא: אִם יֵשׁ בוֹ בחוט
רַחֵב שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת - מְצַרְפָּן כלומר החוט מצרף את שתי הבהרות, ודין כנגע אחד, שאם
יש שיער לבן, או פסיון באחת מהן, שתיהן טמאות, ויש מפרשים שאם נולדה שיערה אחת לבנה
כנגע האחד ושערה לבנה כנגע השני, הרי זה סימן טומאה לשתיהן, וְאִם לָאוּ היינו שאין בחוט
רוחב שתי שערות - אִין מְצַרְפָּן ונידונות כשתי נגעים נפרדים.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פערייל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ו'

רבינו עובדיה מברטנורא

בהרת כגריס- בלא מקום מחיה. דהיינו תשע עדשות בהרת, ועדשה אחת מחיה. עשר עדשות בין הכל.
גריס- הן תשעה עדשות, ומחיה אין פחות מעדשה. וכל היכא דתנינן בהרת, הוא הדין לשאר מראות חלקות ופתוכות.
ההלכה המחיה- שבא הנגע על מקומה.
הלך שער לבן- שנשר, או הפך לשחור.
רבי שמעון מטהר- אהלכה מחיה קאי.
שלא הפכתו בהרת- ששער לבן קדם לבהרת של מקום המחיה.
שלא הפכתו בהרת כגריס- ששער לבן קדם לבהרת כגריס, דמקום המחיה היה חסר מכגריס. וכאן נמי לא פליג רבי שמעון אלא אהלכה מחיה. ואין הלכה כרבי שמעון.

בְּהֶרֶת בשיעור של **כַּגְרִיס** ו**בַּה** מְחִיָּה בשיעור של **כַּעֲדָשָׁה** שהיא שיעור הטומאה של מחיה, והבהרת גודלה כגריס חוץ מהמקום שבו המחיה, ו**שְׁעָר לָבָן בְּתוֹךְ הַמְּחִיָּה** והרי הבהרת טמאה מחמת המחיה, ולא משום השיער הלבן, מאחר שאינו בתוך הבהרת), אזי אם **הִלְכָה הַמְּחִיָּה** ובאה הבהרת במקומה (היינו שהתפשטה הבהרת אל מקום המחיה) - הבהרת **טְמֵאָה מִפְּנֵי שְׁעָר לָבָן** שהרי עכשיו השיער הלבן הוא בתוך הנגע, ואם במקרה שהבאנו ברישא **הִלְךְ שְׁעָר לָבָן** שנשרו השערות או השחירו - **טְמֵאָה** האיש המנוגע **מִפְּנֵי הַמְּחִיָּה** שנשארה בבהרת. **רַבִּי שְׁמַעוֹן - מְטֵהָ -** כשהלכה המחיה, וטעמו הוא: **מִפְּנֵי שְׁעָר לָבָן הַפְּכֵתוּ הַבְּהֶרֶת** שלא הבהרת הפכה את השיער הלבן ללבן, אלא המחיה הפכתו*, שהרי בתחילה השיער הלבן היה בתוך המחיה. **בְּהֶרֶת הִיא וּמְחִיָּתָה כַּגְרִיס** אם גודל הבהרת הוא בשיעור כגריס רק כאשר מצרפים אליה גם את מקום המחיה, ו**שְׁעָר לָבָן בְּתוֹךְ הַבְּהֶרֶת** ולא בתוך המחיה, **הִלְכָה הַמְּחִיָּה** ובאה הבהרת במקומה - **טְמֵאָה מִפְּנֵי שְׁעָר לָבָן** שהרי השיער הלבן נמצא בבהרת שיש בה שיעור גריס, **הִלְךְ שְׁעָר לָבָן** (פיסקה זו היא אינה המשך למקרה שהובא בפיסקה הקודמת הלכה מחיה וכו', אלא המדובר שאו שהלכה מחיה, או שהלך שיעור לבן) - **טְמֵאָה מִפְּנֵי הַמְּחִיָּה** שנשארה. **רַבִּי שְׁמַעוֹן - מְטֵהָ** כשהלכה המחיה, **מִפְּנֵי שְׁעָר לָבָן הַפְּכֵתוּ בְּהֶרֶת כַּגְרִיס** שלא הפכה בהרת בשיעור גריס את השיער הלבן, מאחר שהשיער הלבן נולד בבהרת כשהיתה פחותה מכגריס, שכן רק כשהבהרת והמחיה יחד הם שיעור כגריס, ופה מדובר שהלכה המחיה ולכן שיעור הבהרת הוא פחות מגריס. **וּמִזֹּדָה** רבי שמעון **שָׂאֵם יֵשׁ בְּמִקוֹם שְׁעָר לָבָן כַּגְרִיס** שאם הבהרת כגריס ובה מחיה כעדשה, כמו ששנינו ברישא, ויש שיעור לבן בתוך הבהרת - **שֶׁהוּא טְמֵאָה** לפי שהבהרת כגריס הפכה את השיער ללבן ולא המחיה שבה, מאחר שהשיער אינו במחיה אלא בבהרת.

*בתורת כהנים מובא טעם המחלוקת, שרבי שמעון דורש ממה שנאמר "ושערה הפך לבן" (ויקרא יג, כ) ולא שיעור מחייתה, וחכמים דורשים ממה שנאמר "ושער בנגע הפך לבן" (שם שם, ג), נגע זה מכל מקום, כלומר שהנגע הפכו, והרי היה כאן נגע קודם שהפך.